

**Տ. ԵԶՐԱՍ ԵՊԻՍԿՈՊՈՍ ՆԵՐՍԻՍՅԱՆԻ ՔԱՐՈԶԸ՝
ԽՈՍՎԱԾ Ս. ԷԶՄԻԱԾՆԻ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ
ՄԱՏՈՒՅՎԱԾ ՈՒԽՏԻ Ս. ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ**
(12 հոկտեմբերի 2003 թ.)

*«Ի սկզբանէ էր Բանն, եւ Բանն
էր առ Աստուած, եւ Աստուած
էր Բանն... Նովա կեանք էր, եւ
կեանքն էր լոյս մարդկան»:
(Նովի. Ա 1-2, 4)*

«Յանուն Հօր եւ Որդոյ եւ Հոգոյն Սրբոյ. ամէն»:

Բերկրանքով անհուն առնցուն հոգիս, երկնապարզ շնորհով պարված անձս մղում են ինձ Բարձրյալից շնորհաբոյ բարյաց հայցելու համարձակություն բանալ զբերանս մեր գոհություն և փառք օրհներգելու երկնային Հորը մեր, Որի կամոք մե՛նն Ռուսիայի հայոց թեմի ազնվասիրտ, բարեպաշտ հայորդիք՝ եկեղեցական, ազգային, հասարակական, մշակութային կառույցի ներկայացուցիչներ, եկել են սիրո կարոտը ծրարած իրենց սրտերում, իրենց հոգևոր մոր՝ Ս. Էջմիածնի սիրաբաց գրկում, համախմբված ո՛չ միայն հազեցնելու պապակը, ծարավն իրենց որդիական սիրո, ո՛չ միայն վերահասարարելու հավարքն իրենց ինքնանվիրումի, ո՛չ միայն վերանորոգելու ուխտն իրենց հավարքի, այլ նաև որդիական սիրով, որդիական խոնարհությամբ բերելու իրենց անմնացորդ սերը, ամբողջական նվիրումը և հավարարմությունը Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածնիս և երկրավոր Հոր՝ Հայրապետիս ազգիս Հայոց՝ Նորին Սրբություն Գարեգին Երկրորդին, միևնույն ժամանակ սրտագին, այն ազնիվ բարեմաղթանքներն ու ցանկությունները, որ ունենք մենք այս հոբելյանական փարվա ուրախ առիթով:

Սիրելի բարեպաշտ հայորդիք. «Ի սկզբանէ էր Բանն, եւ Բանն էր առ Աստուած, եւ Աստուած էր Բանն... Նովա կեանք էր, եւ կեանքն էր լոյս մարդկան»։ Թող ներվի ինձ սուրբգրական այս խոսքերի վերաձևակերպմամբ ասելու համար. «Ի սկզբանէ էր Էջմիածինը, Էջմիածինն էր առ Աստուած, Էջմիածինն է կյանքը և Նրանով է լոյսը մարդկանց»։ Թող այս խոսքերը մեղանջում չընկալվեն, որովհետև մենք եկել ենք ուխտի այն գիտակցությամբ, որ Հայոց երկրում Աստծո կամքով սուրբ լեռան վրա իջավ Նոյյան փապանը, և այս օրհնյալ երկիրը դարձավ նախահայրենիքը մարդկության։ Տարիներ անց Հայոց հողում բարձրացավ երկրորդ Արարարը, ուր իջավ Միածինը Իր փապանով և կանգնեցրեց Ս. Էջմիածինը։ Էջմիածին, որը ո՛չ թե քարեղեն կառույցն է, այլ խորհուրդը մեր հայության, խորհուրդը մեր հավարքի և հոգու, որ 17 դար մաքառել է, որը 17 դար մարտնչել է, որը 17 դար արարել է ու կերպել ի փառս Աստծո, ի պայծառություն հայոց ազգի ու երկրի:

Մենք գիտակցում ենք նաև, որ մեր համազգային մարմինը, որ ժողովուրդն է հայոց, ունի իր սիրտը՝ Հայրենիքը մեր, ազատ Հայրենիքը, իսկ այդ սրտի, այդ համազգային մարմնի

լեռան վրա Պայծառակերպության ժամանակ հնչած ավարարանական խոսքը. «Բարոք է մեզ աստ լինել», Կեսենել, գտնականդվել, լիցքավորվել, ներշնչվել Հայոց Հայրապետի սիրուց ու նվիրումից, մեր հոգևոր եղբայրների ծառայասիրությունից ու հավատարմությունից, որ-պեսզի մենք կարողանանք արժանի ժառանգներն ու հեղինակները կոչվելու մեր օրինյալ ազգի, մեր շնորհընկալ ազգի, մեր Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածնի:

Եվ այս առումով, սիրելի բարեպաշտ հայրերիք, աղոթք ենք վերառաքում առ Բարձրյալ Տերը մեր, որ ամուր ու անասան պատի Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածինը, որովհետև կյանքն է նա մեր հայության, հոգին է մեր ժողովրդի և խավարացրիչ լույսն է մեր կյանքի:

Թող Աստված այս հավատարմության մեջ, այս գիտակցության մեջ օրհնի, գորացնի մեզ ամենքիս այժմ և միշտ և հավիտյանս. ամեն: